

Capitolul 12

Contradicții

Nu demult am auzit o cântare în altă limbă a cărei interpretare a fost de aproximativ douăzeci de ori mai lungă decât rostirea rară a cuvintelor cântării. Nimeni nu a clipit, toți au înghițit acest elefant, cu toate că această biserică este cunoscută.

Și ce să spunem despre acea vorbire în altă limbă, despre care am auzit acum câteva săptămâni în urmă, în care expresia „Spiriti Santi” de cel puțin trei ori a fost rostită, fără ca noțiunea corespunzătoare să apară în interpretare? Pe lângă aceasta, în această pseudo-vorbire în alte limbi era numai expresia „Spiriti Santi” în italiană. Deoarece „Spiriti Santi” este pluralul de la „Spirito Santo” (Duhul Sfânt), acest vorbitor a pus singurul Duh (Efeseni 4,4-6) la plural, ceea ce înseamnă o hulă a Duhului Sfânt. Și ca încoronare, întreaga adunare a confirmat aceasta printr-un puternic „Amin”.

Mediul în care au loc aceste exaltări mai este încă lucid și moderat. Aceste contradicții nu păreau nicidecum să tulbure liniștea ascultătorilor. Când am cerut să mi se explice această aberație, răspunsurile au fost evazive.

Unii au recunoscut că vorbirea lor în alte limbi nu este înțeleasă nici de cel care vorbește, nici de cei care o ascultă și nici de cel care o traduce. După părerea lor este vorba de o traducere extatică; mai degrabă o interpretare venită din inimă decât o traducere reală! Cu alte cuvinte, se poate spune orice!

Alții au recunoscut, că pot exista mai multe traduceri ale aceleiași vorbiri în altă limbă!

Tot așa, mi-am zis eu, o sămânță de grâu ar putea evolua într-o recoltă de porumb, de ovăz, de seară, fără ca țăranul să se uimească!

Ar vrea cineva să mă facă să cred, că o pisică ar putea naște pisoi, pui de lup, vulpi și mânzi, fără să mă supăr? Dar nimeni nu se supără când se încearcă în domeniul spiritual să ne facă să credem că una și aceeași vorbire în altă limbă permite mai multe feluri de interpretare? Nu am acea aici a face cu un fel de mutație, un fel de darwinism evanghelic? Să-mi dau pasiv acordul la aceasta, fără să fac cunoscut cu voce tare înșelătoria?

Cineva mi-a scris, el nu găsește nimic neobișnuit atunci când interpretarea este de două ori sau de douăzeci de ori mai lungă decât originalul. După părerea lui, interpretarea nu este traducerea a ceea ce a spus omul, ci este răspunsul lui Dumnezeu la vorbirea în altă limbă! Am fost mai mult decât uluit! Chiar dacă aș fi singurul de pe pământ, care să protesteze împotriva – voiam totuși să o fac. Nu, și iarăși nu, Scriptura nu se lasă manipulată în felul acesta. Ea cere categoric o traducere, atunci când ea cere vorbitorului în altă limbă din Adunarea din Corint: »Altmintrelea, dacă aduci mulțumiri cu duhul, cum va răspunde „Amin” la mulțumirile, pe care le aduci tu, cel lipsit de daruri, când el nu știe ce spui?» (1 Corinteni 14,16) Trebuie să se înțeleagă ce spune vorbitorul în altă limbă, ca să poată intona „Amin”. Și cum poate să înțeleagă? Prin interpretare (1 Corinteni 14,28). Și această interpretare nu era altceva decât traducerea a ceea ce era spus lui Dumnezeu prin Duhul în vorbirea în altă limbă.

Numai cine răstălmăcește sensul Scripturii spre propria lui pierzare îndrăznește să afirme contrariul (2 Petru 3,16).

Eu mă opun

Aș putea să redau aici o întreagă încărcătură de vagon de asemenea „experiențe” nefericite, pe care spre marele ghinion se mai lipește și passepourt-out-eticheta „Duhul Sfânt”. În realitate ele poartă amprenta închipuirii, oportunistului, subiectivismului, și unele miroase pur și simplu a pucioasă. Aș putea să scriu multe pagini despre acestea. Dar mă opun să ofer aceste adevărate istorisiri murdare, dar deseori triste, spre consum acelor care vor numai să se desfăteze cu ele. În numele trădării făcute de Iuda, sau al lepădării, din partea lui Petru, să discreditezi pe ucenicii

lui Hristos, este o metodă pe care o resping. O chestiune nu este totdeauna apreciată după aceia care o apără. Mi s-a spus, că o tristă înclinare spre imoralitate se răspândește în mediul pentecostal tot așa de mult ca și în catolicism – chiar dacă din alte motive. Aceasta se bazează pe comportarea lor hipersentimentală cu viața spirituală, cu predarea voinței lor unor forțe psihice necunoscute și dorința lor nemăsurată după succes. Nu mi se spune nimic nou, când mi se zice, că deseori ei nu se comportă loial față de alte cercuri evanghelice, că ei pescuiesc cu plăcere în ape turburi și că atât în vorbirea lor cât și în scrierile lor respectul față de adevărul strict nu este exagerat. În ceea ce mă privește mă opun să descopăr sistematic aceste părți umbrite, și aceasta cu atât mai mult cu cât alte cercuri evanghelice de asemenea nu întotdeauna sunt un exemplu bun în aceste domenii. Dar să ne fie o învățătură. Semaforul stă pe culoarea galben pentru toți cei care pun Biblia la o parte și în același timp spun că privesc numai la ea.

Trei pericole

Trei pericole sunt legate de practicarea în timpul nostru a vorbirii în alte limbi. Trebuie să păstrăm în amintire – dacă vrem să vorbim serios despre aceasta și vrem să accentuăm realitatea – că Duhul Sfânt a retras această carisma, pe care El a dat-o din motivele deja explicate.

Primul pericol: Pavel ne spune, că mintea rămâne fără rod (1 Corinteni 14,14). Psalmistul a spus: »Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă și zic: „Lucrarea mea de laudă este pentru Împăratul“.« Dacă Duhul Sfânt îl părăsește pe poet, acesta nu mai compune nimic. Se lasă totul să decurgă la întâmplare. Se lasă chestiunea să-și continue drumul ei și se ajunge pe perina moale a leneviei.

Al doilea pericol: Diploma deschizătoare de drum a aroganței. Pentru mulți obținerea vorbirii în altă limbă este recunoașterea cea mai înaltă dar totodată și bastonul lor de mareșal. Ceilalți sunt numai frunțași sau în cel mai bun caz caporalii. Uneori oamenii care nu posedă acest dar sunt considerați a fi ne-creștini.

Al treilea pericol: Vorbirea în altă limbă înlocuiește autocritica și autoverificarea înaintea Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă păcatul se strecoară la un creștin și se cuibărește în el, el trebuie să se verifice (1 Corinteni 11,28.31). Dar cu vorbirea în alte limbi ca criteriu de verificare se trece repede proba. Oricine poate repeta proba vorbirii în altă limbă și dacă experimentul se desfășoară - și cu siguranță va funcționa, căci Duhul Sfânt, cu toate că este întristat, nu are nimic a face cu aceasta – acela, care se verifică în felul acesta, poate spune ușurat: deoarece Duhul mă călăuzește în continuare și Se exprimă prin mine în mod supranatural, înseamnă că este în ordine cu mine, sau mai bine spus, El nu mă dezaprobă. În orice caz El nu ia cuvântul de pe buzele mele. Concluzie falsă, lipsită de sens, care nu ia ca bază de discernământ ceea ce condamnă Cuvântul lui Dumnezeu ci ceea ce este numit bun prin vorbirea în altă limbă. Ferice de acela care nu se condamnă prin ceea ce aprobă (Romani 14,22). Acestea sunt pericolele cărora s-au expus frații noștri carismatici și cărora ei au cedat, așa că ei nu mai resping un preot catolic și învățătura lui greșită, pe care el o răspândește, de îndată ce el vorbește în altă limbă. Căci de îndată ce acest părinte – fie el iezuit, adept al învățăturii despre fecioara Maria, cleric, etc. – vorbește în altă limbă, Duhul Sfânt este de acord cu el, așa cum este cu un oarecare creștin evanghelic născut din nou. Groaznică dilemă și concluzie greșită care conduce direct spre tot felul de capitulări doctrinare.

Capitolul 13

Șarpele de aramă

Moise a făcut șarpele de aramă la porunca lui Dumnezeu și el a slujit la vindecarea a mii de oameni (Numeri 21,9). El era un dar dumnezeiesc, o putere a lui Dumnezeu pentru vindecarea fiecăruia care credea în Cuvântul lui Dumnezeu, și pe care Isus Hristos l-a amintit în discuția Sa memorabilă cu Nicodim; da, El a mers așa de departe, să facă o paralelă captivantă între Persoana Sa, acțiunea Sa, și șarpe: *»Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului ...«* (Ioan 3,14). Israelii au păstrat acest șarpe de aramă cu venerație timp de secole. Dar ce citim în 2 Împărați 18, versetul 4? Ce face bunul împărat Ezechia cu el? *»... a tăiat Astarteele și a sfărâmat în bucăți șarpele de aramă, pe care-l făcuse Moise, căci copiii lui Israel arseseră până atunci tămâie înaintea lui ...«*. Șarpele a devenit pentru Israel o piatră de poticnire – cu toate că era același șarpe ca atunci. Nu era o copie, nu era o imitație a șarpelui vechi, nu, era cel adevărat, cel real. Utilizarea inițială, care consta în a privi în sus spre el, a fost pe parcursul secolelor împodobită și îmbogățită. I se aduceau jertfe de tămâie, care ar fi trebuit să onoreze pe Domnul. Sub pretextul legăturii cu Dumnezeu el a devenit un idol și a înlocuit pe Dumnezeul adevărat. Putem fi siguri, că acela care a refuzat folosirea șarpelui vechi și vinovat nu a dat naștere la unanimitate. Adepții șarpelui de aramă puteau să se refere, pentru a susține credința lor, la fapte istorice, chiar biblice, care fără îndoială erau consolidate pe baza experienței. Puteau spune, că Dumnezeu, care a poruncit să se facă șarpele de aramă, nu Se schimbă, deoarece El este același ieri, azi și în veșnicie (Evrei 13,8): ce a avut loc în pustie putea să aibă loc și în timpul lor; că puterea lui Dumnezeu este neschimbată și mai ales că nu s-a spus nici un cuvânt cu privire la încetarea acțiunii, folosirii și utilității șarpelui.

Relicvele

În adevăr, exercițiile spirituale, care aveau loc în jurul acestor relicve, au devenit o oroare înaintea lui Dumnezeu. Pentru mulți și vorbirea în limbi este o relicvă, pe care o apără și o poartă în inimă. Este un idol, care îi înviorează, despre care ei vorbesc neîncetat, căruia îi aduc adorare nemărginită. Deoarece Dumnezeu a dat-o, atunci ... dar Dumnezeu a dat și șarpele de aramă ... pentru un scop foarte precis, pentru un anumit timp. După acest timp, după această dată acest dar era expirat, ca și alimentele sau medicamentele, care au depășit durata de utilizare. După aceea ele devin periculoase. Vindecarea se transformă în otrăvire. Așa s-a petrecut cu șarpele de aramă. El a otrăvit viața spirituală a oamenilor de atunci. Cu siguranță mulți dintre ei au considerat că viața lor religioasă se va prăbuși, atunci când l-i s-a luat șarpele de aramă, căci acum nu mai aveau ceva palpabil, de care să poată să se agațe. Eu am înțeles de ce anumiți oameni se agață cu ardoare de vorbirea în limbi. Viața lor spirituală este așa de slabă, că ei nu mai au nimic, dacă pierd vorbirea în limbi. Viața lor lăuntrică, care se bazează aproape exclusiv pe aceste manifestări exterioare, se prăbușește în sine însuși. Ei nu pot să se lipsească de ea, fără ca prin aceasta să piardă orice sprijin. Fără vorbirea în limbi sunt ca toxicomanii fără materia lor: într-o stare insuportabilă de dezintoxicare.

Incorectitudinea

Am întâlnit astfel de oameni. Odată un păstor extrem activ în acest domeniu a încercat să mă convingă, că vorbirea în limbi este o experiență, pe care fiecare om trebuie în mod necesar s-o facă. Șarpele lui de aramă era valabil pentru toți oamenii și pentru toate timpurile. Am deschis Biblia mea și l-am rugat să citească împreună cu mine finalul capitolului 12 din 1 Corinteni (versetele 20 și 30): *»Sunt toți apostoli?«* Nu, desigur nu, a răspuns el.

»Sunt toți proroci?« Nu.

»Sunt toți învățători?« Nu.

Când am ajuns la versetul următor, a evitat să-mi răspundă și să meargă mai departe. El știa foarte bine ce vrea să spună textul, și anume la întrebarea: »Vorbesc toți în alte limbi?« Răspunsul putea fi numai **nu**. De trei ori am încercat să citec împreună cu el textul. De trei ori a evitat să citească până la sfârșit. Supărat, a plecat. Începând din ziua aceea eram pentru el „persona non grata”. Când se dărâmă stâlpi sfinți, așa cum a făcut Ghedeon (Judecători 8), trebuie să te aștepți la reacții furtunoase și să fi gata să pierzi prieteni.

Ecstaze

La punctul la care am ajuns, trebuie să demistificăm unele practici sau experiențe, care pentru mulți înseamnă deraiere inconștientă de la liniile Bibliei. Redăm aici mărturia pe care părinții unui tânăr creștin convins au dat-o despre fiul lor: când fiul lor cobora de fiecare dată din camera lui, după ce a fost înaintea lui Dumnezeu vorbind în alte limbi, se vedea la el că ceva avusese loc în el. Se aseamăna întrucâtva cu Moise, când acesta – complet transfigurat prin prezența lui Dumnezeu – cobora de pe munte. Incontestabil și convingător, nu-i așa? Așa sunt aparențele. Dar ca să crezi aceasta, trebuie să treci sub tăcere tot ce am spus cu privire la vorbirea în alte limbi. Trebuie să dai la o parte faptul că vorbirea în alte limbi nu este un semn nici pentru credincioși, și nici că practicarea acestui dar este dăruită tuturor și că niciunde nu stă scris că darul trebuie practicat la tine acasă - și cu atât mai puțin că folosirea lui este limitată în timp. Acestea sunt deja două lovituri mari cu piciorul, care se dau Bibliei, ca să nu mai amintim pe toate celelalte, pe care le-am spus deja mai înainte. Toți cei care privesc uimiți cu venerație astfel de experiențe nu văd că Biblia este desconsiderată și ei se află total în subiectivism; religiile orientale ar putea oferi mult mai mult în această privință. Cine a avut privilegiul să citească cartea „Combats” de Pater Chiniqui, un preot canadian, care după cincizeci de ani de slujire în biserica Romei s-a întors la Dumnezeu, face bine dacă mai citește încă o dată mărturia lui. El relatează, că în viața lui de preot, cele mai binecuvântate și mai sublime momente le-a avut în adorarea hostiei. Atunci putea să atingă cerul. În acele momente era răpit, înălțat, transfigurat. După întoarcerea lui la Dumnezeu această „atingere a cerului”, ale cărei rădăcini erau în doctrina transformării substanței, i-a devenit o grozăvie. Și totuși, ce înălțare a sufletului, ce sentimente înalte, ce mărturie!

Sentimentul înșelătoriei

Nu voi uita niciodată primele zile după întoarcerea mea la Dumnezeu într-o tabără mixtă în Franța. Sub pretextul cinstit de a vrea să evanghelizăm orașul vecin, un frate tânăr și cu mine am părăsit în mod nepermis teritoriul taberei. În Numele lui Isus ardeam inofensiv dar cu succes. Credeam că am făcut o faptă de erou. Când ne-am întors acasă radiam, eram cuprinși de mare entuziasm și parcă pluteam, ca și cum am fi fost purtați de îngeri. Conducătorul taberei, un creștin cu experiență, nu ne-a înțeles nicidecum. Fericirea noastră era îndreptățirea noastră. Și noi am trăit ceva. Eram foarte siguri de noi și de experiența noastră. Dar acest sentiment a fost de scurtă durată. Astăzi aș atribui acestei trăiri o cu totul altă etichetă decât aceea de extaz, revelație sau spiritualitate. Totul era numai autosugestie. Dumnezeu preferă totdeauna ascultarea mai mult decât jertfele (1 Samuel 15,22), duhul profeților este încă supus profeților (1 Corinteni 14,32). Momentele sublime ale sufletului nu-mi spun nimic bun, dacă ele sunt șarpele de aramă – chiar cel biblic, care le-a dat naștere. De când este intensitatea religioasă sau sentimentală un semn al adevărului sau spiritualității? În Ezechiel 8,14 găsim patru femei, care plângând înaintea Templului din Ierusalim erau cufundate în adorare. Dar era un idol nebun, Tamuz, care le-a transpus în extaz. Nu există nici o îndoială că aceste femei au simțit aceasta ca o binefacere, ca o eliberare lăuntrică; dar tot așa de puțin ne îndoim de faptul, că pentru Dumnezeu aceasta era o urâciune. În zilele noastre, când așa de multe experiențe psihice au luat locul credinței simple în

Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să te armonizezi cu strigătul vechiului proroc: »La Lege și la mărturie!« (Isaia 8,20).

Recunosc, că poate fi un fel de beție în Duhul Sfânt. Experiențele plinătății nu îmi sunt necunoscute. Eu însumi am cunoscut astfel de momente. Dar eu am verificat totul, pentru ca să păstrez numai ceea ce era bun. La restul am renunțat. Toate acestea au pricinuit dureri, cu atât mai mult cu cât – ca și apostolul Petru – mă refeream la Rusalii. Dar unde m-a condus aceasta? Pe ramura coborâtoare sau pe ramură care se ridică? Dacă eram pe partea coborâtoare, atunci coboram cu hotărâre tot mai jos, dacă eram pe partea urcătoare, alergam mai degrabă înapoi.

Capitulare rușinoasă

Da, este dureros să descoperi că ceea ce ai crezut și de care te-ai agățat, pentru care ai luptat, este gata să se scufunde și amenință să te ia cu sine. Dar cel mai dureros a fost să recunoști că ceilalți au dreptate. În fond era „Eu“-l meu, mândria mea, care a trebuit să sufere o lovitură puternică. Când după ani de zile crezi că ai primit ceva mai mult decât alții, aceasta oferă un sentiment liniștit, plăcut, de superioritate. Să descoperi, că aceia, la care te-ai uitat cu dispreț, știi mai mult despre aceasta și stau pe un fundament mai sigur, aceasta doare – eu confirm aceasta. Aceasta se numește a fi pus la punct. Am înțeles de ce cailor se gădilă urâsc să fie puși la punct, și de ce uneori ei lovesc cu copita. Cred de asemenea, că au în rezervă câteva lovituri de copită. Cu regret pe spatele meu era un fel de Lucky Luke (un cowboy renumit) și în loc să-l arunci de pe faleză, era el cel care m-a legat. Era un rodeo, la care eu aveam puține șanse să devin victorios. Textele biblice, peste care am sărit așa de ușor, mă loveau ca pintenii în coaste. Și mult mai rău: prietenii mei, care credeau ca și mine, pe care i-am chemat în ajutor, nu au putut să-mi ofere nici o teologie a sistemului lor. Totul se învârtea în jurul experiențelor, în același timp se evita cu mare atenție să se amintească experiențele negative, care se învecinau cu înșelăciunea și blasfemia.

La alții

Când am încercat să atrag atenția asupra acestor lucruri, mi se răspundea unanim, ceilalți greșesc. Prin aceasta se înțelegea celelalte grupări, celelalte biserici ale mișcării pentecostale, dar niciodată nu era propria biserică. Ce era greșit se petrecea la ceilalți de la marginea cealaltă a orașului, la cei de pe strada alăturată. În baterea monedei cei greșiți erau țigani. Pentru „Assemblée de Dieu“ erau carismaticii, care miroase a pucioasă sau „brahmanii“, oamenii din „Four Square“, din „Plein-Evangile“, „Holy Rollers“, etc. Toate aceste grupe, care toate au ieșit dintr-o singură familie, garantează veridicitatea numai la ei înșiși. Și nici măcar nu toți, căci unii mi-au recunoscut neliniștea lor în această privință, că știu, că spiritiștii se simt bine în biserică lor, în timp ce ei în general fug de alte biserici. Dacă ne gândim, că spiritiștilor nu le este străin fenomenul vorbirii în alte limbi, există toate motivele de îngrijorare. Spiritist sau nu, și aici experiențele joacă un rol central.

La ultima vizită a lui Dalai Lama în Franța, ziarele au relatat următoarele: „Sfințenia lor le amintește de un dar foarte deosebit din copilăria lor. Fără ca cineva să-l fi învățat vreodată, Dalai Lama putea vorbi dialectul din Lhasa, capitala, cu toate că el locuia într-o provincie izolată.“ Această vorbire în altă limbă era reală, controlabilă și corespundea unei vorbiri contemporane. Nimeni nu se va îndoi de veridicitatea ei.

Dar prin ce duh vorbește Dalai Lama „veritabil“ în altă limbă? Las pe seama cititorului meu să dea răspunsul la această întrebare.

Am auzit personal pe președintele cercurilor spiritiste din Franța dând următoarea explicație: „Mulți vorbesc în alte limbi în cercurile noastre, și acestea sunt limbi contemporane.“ Și după aceea a adăugat ceva, care m-a făcut să mă treacă fiori: „... la noi nu este ca la Rusalii“. Acest

spiritist renumit se putea lăuda cu veridicitatea darului vorbirii în alte limbi – o veridicitate pe care mișcarea penticostală poate foarte rar să-și asume dreptul la ea.

Ce este de spus, când o așa de rară veridicitate, inventată de tatăl minciunii, este pe deasupra îmbrăcată cu mantaua exprimării creștine, așa cum au fost cuvintele ieșite din comun ale femeii tinere cu duh de ghicire din Faptele Apostolilor 16, despre care am vorbit mai înainte?

Ce se poate spune altceva, decât că întreg iadul se ascunde în spatele acestei aparente credințe severe? Dușmanul știe bine să manipuleze poziția macazului. Din totdeauna a vrut să așeze poporul Domnului pe linia de garare. Ca mare maestru al mascării și mare manipulator, el marchează această linie cu unele texte biblice ciuntite, proprii, și cu așa-numitele experiențe spirituale, ca să-i ofere o înfățișare slabă de veridicitate și actualitate.

Vorbire în alte limbi în ebraică!

Din numărul mare de căi greșite, scot în relief pe acelea care arată cel mai clar subtilitatea aceluia care se transformă într-un înger al luminii (2 Corinteni 11,13-14).

Un anumit ziar, care se lăuda că are „experiență“, a relatat cum un pastor francez, care nu cunoștea nici un cuvânt în limba ebraică, prin Duhul a început deodată să vorbească această limbă. Și unul din colegii lui, care cunoștea ebraica, l-a înțeles! Fie ca toți să aplaude această ortodoxie biblică! Uimirea mea nu a fost produsă de fenomenul însuși, care mi se parte tot așa de netăgăduit ca și minunile din Lourdes sau cuvintele „biblice“ uimitoare ale femeii cu duh de ghicire din Faptele Apostolilor 16. Nu, surpriza mea s-a bazat pe relatarea publicației, pe care am citat-o: „... aceasta pare să redea garanția dorită (a veridicității biblice; *remarca redactorului*).“

Comentariul mi s-a părut cu atât mai mult de uimitor, cu cât noi găsim în el exemplul unei falsificări foarte ușor de demascat, deoarece ea este prea evidentă.

1. Semnul a fost înțeles de un credincios, care era convins de universalitatea ofertei mântuirii.

Deci semnul nu l-a învățat nimic. În afară de aceasta el se afla în contradicție cu Duhul Sfânt, care spune clar, că semnul este pentru cei necredincioși (1 Corinteni 14,22).

2. Vorbirea în alte limbi – așa cum este ea învățată și practică în Noul Testament – era cu totul altceva decât limba ebraică. Limbile rostite prin Duhul sunt numite în acesta ca »străine« sau «alte limbi» (1 Corinteni 14,21). Dar cine erau ceilalți, străinii? Există numai un răspuns posibil: cei care nu erau iudei. Fără excepție în Noul Testament limbile stau în opoziție cu limba ebraică. Niciun străin nu trebuia convins că iudeii aveau acces la Dumnezeu, căci tocmai aceia care le-au vestit mântuirea dată de Dumnezeu erau iudei. Semnul vorbirii în alte limbi a fost dat, pentru ca iudeii să priceapă că începând de acum mântuirea era accesibilă și păgânilor, și niciodată invers.

Să vorbești în altă limbă unui păgân (unui francez) în limba ebraică înseamnă să răstorni ordinea dumnezeiască, ca de exemplu în loc lui Petru să dai păgânului Corneliu viziunea cu fața de masă. Dar Corneliu, care a primit mântuirea prin gura lui Petru, nu avea nicidecum nevoie să afle, că iudeul Petru putea de asemenea să fie mântuit. Aceasta ar fi fost un nonsens uriaș.

Ne imaginăm noi, chiar și numai pentru o singură clipă, că ar fi nevoie de o minune lingvistică în limba română veche pentru a convinge un englez că românii pot obține naționalitatea română!?

Și cu toate acestea acesta este incredibilul adevăr arhicunoscut despre care relatează articolul de mai sus; și anume, că prin vorbirea în altă limbă unui creștin francez i s-a revelat că iudeii – exact ca și el însuși – au acces la Dumnezeu lor!!

Naivitatea unor comentatori ajută dușmanului să semene neliniște după cum dorește. El nu mai depune absolut nici un efort ca să-și atingă ținta, și anume să dea naștere la încurcătură în poporul lui Dumnezeu și astfel să pregătească preluarea puterii de către Babilonul cel mare, al cărui nume înseamnă încurcătură.

Bancnotele se falsifică numai pentru că există bancnote bune

Unul din prietenii mei cei mai apropiați este predicator într-o biserică a trezirii, un bărbat ale cărui calități morale și spirituale eu le clasific ca fiind ridicate. Ca mulți alții și el este pe drept de părerea – tot în legătură cu vorbirea în alte limbi – că nimeni nu și-ar pierde timpul cu falsificarea bancnotelor, dacă nu ar fi bancnote veritabile. El recunoaște că sunt falsificatori de monezi, este însă convins de faptul că el însuși produce bani buni. Oficiul monezilor este „Made in trezire“. Acest frate prețuit nu este conștient că el în comunitatea lui proprie pe toată linia dă totul peste cap. Căci el și-a propus deja să imite bancnotele fără valoare; bancnote, care de secole nu mai sunt în circulație și de mult nu se mai folosesc. El afirmă într-adevăr că imită ce a fost în biserică primară, dar această imitație este foarte departe de modelul biblic. Convingeți-vă singuri de aceasta:

În primul rând 95% din vorbirile în alte limbi în biserică sa sunt mesaje adresate oamenilor. Aceasta constituie deja 95% bancnote false, că Duhul Sfânt spune, că cine vorbește în altă limbă nu se adresează oamenilor (1 Corinteni 14,2).

În al doilea rând, restul de cinci procente sunt pentru credincioși, ceea ce contrazice total ceea ce spune Duhul Sfânt, care învață exact contrariul (1 Corinteni 14,22).

Drept urmare totul nu-și atinge ținta, deoarece nu se adresează poporului iudeu necredincios, pentru care a fost destinat acest semn (1 Corinteni 14,21).

În cele din urmă – echipat cu o bandă de magnetofon – am vizitat un membru al bisericii sale, care, potrivit părerii sale posedă o adevărată carisma pentru interpretare (dar al interpretării) și căruia el îi acorda toată încrederea. L-am lăsat să asculte o înregistrare a unei vorbiri în limbi și l-am rugat s-o interpreteze, ceea ce imediat a și făcut. Dar, vai, această a doua traducere era așa de total diferită de prima – pe care am păstrat-o cu grijă – așa cum Rinul se diferențiază de Ron. Diferența celor două interpretări era evidentă.

Dar am mers mai departe cu verificarea. Un frate scoțian mi-a înregistrat „Tatăl nostru“ în dialectul său. Traducerea acestei înregistrări nu se aseamănă nicidecum cu rugăciunea Domnului nostru.

În realitate matrița lui este așa de grosolană, că nici un falsificator nu o poate folosi. Dar el iubește bancnotele lui false și este dependent de ele, deoarece el le consideră bune – singurele bune în mijlocul multor bancnote falsificate. Să nu zâmbești de aceasta, cu tristețe să zâmbești?

Biblia ne atenționează cu privire la ispita de a vedea minuni, semne și trăirea de experiențe. Cine merge pe această șină periculoasă, va fi o pradă ușoară pentru anticrist, care va veni cu tot felul de minuni, semne, puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării (2 Tesaloniceni 2,9-10). Duhul său satanic este deja astăzi la lucru și drumul pare să fie bine pregătit în inimile acelor care se mișcă în domeniul plăcut al lui anticrist – cu toate că totdeauna are loc cu referire la Hristos. Când fructele se coc, cad singure din pom. Celălalt, împotrivorul, trebuie numai să le adune – fără efort, fără nici un fel de luptă.

Capitolul 14

Concluzii

Prima concluzie

Acest penultim cuvânt este pentru tine, fratele meu carismatic sau frate penticostal, care până acum în acest punct doctrinar ai crezut cu sinceritate într-o învățătură, care acum ți se pare deodată tocită, supraapreciată și depășită ca și șarpele de aramă de odinioară din timpul împăraților lui Israel. Învățătura Cărții cărților ar trebui să-ți fie de ajuns. Dar cercul, în care tu trăiești, te reține împotriva voii tale, te ține prins cu influența experiențelor, care de bine de rău – de cele mai multe ori rău decât bine – se încearcă să fie justificate prin Biblie. Dacă conținutul acestei cărți – fie și numai un procent – produce îndoială, permite-mi atunci să-ți vin în ajutor pe teritoriul tău plăcut, pe teritoriul experiențelor. Dar cutremură-te, să nu fi sincer față de tine sau față de Dumnezeuul tău! Fă această experiență cu tine însuși și pentru tine personal. Fă-o fără să umbli cu păcăleli: dacă vreodată la tine acasă ești în extaz sau vorbești în altă limbă, înregistrează ce spui lui Dumnezeu. Tu crezi că acest dar există încă și că darul tău este cu siguranță foarte real. Du-te cu înregistrarea la frații și la surorile pe care tu îi consideri cei mai duhovnicești și în care te încrezi pe deplin. Roagă-i, independent unul de altul să interpreteze vorbirea ta în altă limbă. Apoi, dacă ești destul de curajos, ascultă aceste interpretări și compară-le. Unele cuvinte sau nuanțe trebuie toate să spună la fel. Vei considera că eu exagerez, dacă în acest context vorbesc despre imitații înșelătoare.

Știu ce simți la citirea acestor rânduri. Ești enervat, ți-e frică; frică să descoperi adevărul. Chiar în această clipă te strecoari tiptil. Ști că niciodată nu vei face acest test. Pentru a-l ocoli, inima ta a găsit deja o scuză, care numai pe tine te scuză: nu este un sacrileg, o nelegiuire, să faci o asemenea probă electronică unui dar al Duhului? Atât de departe nu vei merge tu. Ești sigur, că acesta este adevăratul motiv? Căci în alte împrejurări nu eziți să înregistrezi predici, ca după aceea să le ascuți sau să le dai altora să le asculte, să le aprecieze. Nu este mai degrabă frica să descoperi în sfârșit adevărul despre tine însuși, care te va face să dai înapoi? Acesta este un mijloc de a verifica duhurile, și stă la dispoziția ta. În afară de aceasta știința electronică este o știință exactă. Ea este neutră. În nici un caz ea nu se poate înșela și nu te poate înșela – dacă tu nu preferi să fii înșelat și să rămâi înșelat. Ești furios pe mine. Știu; mă vei blestema pentru toată veșnicia, pentru că ți-am oferit un mijloc de control care nu greșește. Prin aceasta scuza comodă „nimeni nu o înțelege” și-a găsit sfârșitul. Și jocul de-a ascunselea s-a terminat – ai fost descoperit și numărat până la trei. Eu, eu am înțeles această lecție. A durat mult, dar am înțeles-o.

Dar probabil tu nu vrei s-o înțelegi, ca și evlaviosul, care atunci când a înțeles că sfântul din calendar, la care el se ruga deseori, nu a existat niciodată, a spus: dacă el există sau nu, eu mă voi ruga mai departe la el! Atât de departe merge încăpățânarea inimii omenești! Eu vreau șarpele meu de aramă, și cu asta am terminat! În fond, Dumnezeu l-a dat ... etc, ... etc.

Mijlocul

Unii, cărora nu li s-a dat acest dar și care mulți ani l-au căutat sincer, dar în zadar, îmi mărturisesc dezamăgirea cu privire la insuccesul lor. Ei trăiau într-o frică permanentă de a fi lepădați de Dumnezeu, căci s-a mers atât de departe, că li s-a spus, că fără vorbirea în altă limbă ei nu vor putea să obțină mântuirea. Și dacă ei insistau, că sunt deja mântuiți, li se dădea de înțeles, că ei sunt numai cetățeni ai periferiei orașului credinței, niciodată însă adevărați cetățeni. Vreau să cer tuturor celor care cunosc grozăvia îndoielii, să înceteze să se mai istovească și prin credință să înțeleagă că orice copil al lui Dumnezeu este desăvârșit în Hristos (Coloseni 2,10); în

acest Hristos dumnezeiesc, care a posedat tot așa de puțin ca și ei darul vorbirii în alte limbi, cu toate că El este Fiul lui Dumnezeu.

Alții au căutat ajutor la mine și au recunoscut rătăcirea în care se aflau; căci exercitarea acestui dar era numai o fațadă, care în realitate trebuia să acopere falimentul moral și spiritual. Vorbirea în altă limbă a lor slujea ca înlocuitor pentru o viață eșuată. Ei au rămas superficiali, cu toate că după toate aparențele mărturiseau contrariul. Ei aveau nevoie de vorbirea în altă limbă, pentru ca să-și ridice valoarea în ochii lor proprii și înaintea altora. Aceia care s-au dedat cel mai mult acestor practici, se aflau într-o criză de caracter mare, sub care sufereau pe ascuns, fără să-și dea seama de motivul ei. Mereu au trebuit să-și dubleze eforturile, ca să nu-și piardă imaginea înaintea celorlalți și să se autoliniștească. Ca într-un cerc diabolic se învâreau în jurul experiențelor lor.

Nisipul mișcător al experiențelor psihice, ca să-l numim numai cu acest nume, i-a condus la o viață cu înălțimi și adâncimi, o viață plină de capricii neprevăzute – uneori pe culmi până la cer, alteori întristați de moarte. Diagrama vieții lor s-a asemănat cu dinții unui ferăstrău; fericiți dimineața, doborâți seara; la începutul lunii au uns pe slujitorul lui Dumnezeu al lor, pentru ca la sfârșitul lunii să-l taie în bucăți cu cuțitul; au schimbat comunitatea așa de des cum își schimbă alții cămașa.

Drumul spre eliberare arată astfel: asigură-te mai întâi că stai în credința în Isus Hristos. După aceea acționează, așa cum a acționat împăratul bun Ezechia: el a distrus șarpele de aramă, pe care l-a făcut Moise. Mărturisește pe deplin greșeala interpretării greșite a Bibliei și consecințele ei. Renunță la toate acestea și folosește-te de sângele lui Isus Hristos, care curăță de toate păcatele (1 Ioan 1,7-9).

Israel a fost iertat de închinarea la șarpele de aramă devenit idol. Dumnezeu te va ierta și pe tine. Credința ta va primi în continuare de la Dumnezeu iertarea deplină și eliberarea deplină de aceste forțe psihice, care te domină și sub a căror influență stai – cu toate eforturile tale de a te elibera. La picioarele lui Isus a îngenunchat legiunea neobosită, omul posedat de duhuri necurate (Marcu 5,5), abonatul roții uriașe cu gondole, pentru care mersul se sfârșește totdeauna jos; și el găsește pace, odihnă, minte sănătoasă și putere ca să dea acum o mărturie înțeleaptă celor care îl înconjoară.

Rugăciunea mea arzătoare este, ca aceste rânduri să te ajute să cazii în genunchi înaintea **Aceluia** care eliberează de toate legăturile, chiar și de acelea care au fost provocate de o râvnă biblică dar fără pricepere (Romani 10,2).

A doua concluzie și ultima

Acest ultim paragraf este pentru tine, prietenul meu din afara mișcării penticostale. Cartea mea te umple de satisfacție. Îți dă dreptate. Drumul meu spiritual se unește cu al tău. Probabil că ai fi dorit mult să merg până la sfârșit cu o concluzie logică, și anume, că vorbirea în alte limbi de astăzi – atât împotriva Bibliei cât și nebiblică – nu poate avea decât origine diabolică. Așa de departe nu am mers, este adevărat; căci eu nu pot merge mai departe – cu o conștiință curată – decât eu am cunoscut ca fiind adevărat sau greșit. Desigur, recunosc, tatăl minciunii stă în ascunzătoare. Anumiți oameni afirmă, că ei – credincioși poruncii biblice (1 Ioan 4,1-3) – au cercetat duhurile care îi îmboldesc pe cei care vorbesc în alte limbi, și acestea au fost demoni. Eu nu am ajuns la acest stadiu. Darul meu în a cerceta duhurile nu a constatat din nimic altceva decât în studiul Scripturii. Utilizarea posibilităților tehnice actuale a confirmat cercetarea și a arătat, că este un duh al rătăcirii, care conduce vorbirea în alte limbi din zilele noastre. Și duhul rătăcirii cu siguranță nu este Duhul Sfânt. Îmi vei spune probabil, că duhul satanic și duhul rătăcirii este același lucru. Deoarece te interesează mult acest lucru, prefer să-ți recomand scrierile lui Dr. Gerald E. MacGraw, care mi se par a fi continuarea rândurilor cărții mele. Îți redau aici o scurtă prezentare din articolul „Tongues should be tested“.

„... după unele momente de rugăciune recomandăm persoanelor respective să vorbească în altă limbă. După aceea conducătorul grupei pune întrebările lui nu direct acestei persoane, ci duhului care a provocat vorbirea în altă limbă. ... Cei mai mulți au vorbit în altă limbă în timpul orei de rugăciune personală. Mulți s-au îndoit de veridicitatea acestui dar, mulți însă aveau convingerea, că cercetarea, căreia ei s-au supus, va confirma originea ei dumnezeiască. Ceea ce este șocant, este faptul că mai mult de 90% dintre ei au trebuit să recunoască că vorbirea în altă limbă a lor avea origine diabolică. Există desigur penticostali și carismatici care recunosc că există vorbire în altă limbă a cărei origine este diabolică. Cu toate acestea ei sunt siguri că darul lor este veritabil. O fată a vrut să lase să i se verifice darul ei, deoarece ea percepea influențe rele în viața ei ... ea era însă sigură, că darul ei avea origine dumnezeiască. O femeie din biserica ei, care posedea darul deosebirii duhurilor, a asigurat-o, că vorbirea ei în altă limbă vine de la Duhul Sfânt. Când noi ne-am strâns să ne rugăm pentru eliberarea acestei surori, acest duh ne-a spus, că el urăște pe Domnul Isus; când l-am întrebat, el a recunoscut, că el a pricinuit această vorbire în altă limbă. ... Un demon poate vorbi în altă limbă printr-un creștin ferm convins. ... S-a întâmplat, că misionarii au auzit în timpul concediului lor, vorbiri în altă limbă care erau blasfemii făcute în limba teritoriului lor de misiune. ... Cineva a dorit o discuție. Era o creștină deosebită, dotată, echilibrată, pe care te puteai baza, o salvatoare de suflete. ... Mie mi s-a părut imposibil, că această creștină excepțională putea să stea sub influență demonică în contextul vorbirii în altă limbă ... curând s-a arătat o vorbire în altă limbă care exprima față de ea și față de noi ură și amărăciune față de Hristos. Nu se putea tăgădui, că ea era însuflețită de un dar al limbilor demonice. Alții sunt deosebit de sinceri și de spirituali. Viața lor dovedește că ei au avut parte de o pocăință adevărată și au foame de creșterea spirituală. ... Eu nu cred că un demon al vorbirii în altă limbă poate să despartă pe cineva de Hristos ... dar experiențele pe care eu le-am făcut la cercetarea acestor oameni mă conduc la concluzia, că foarte mulți adepți entuziasmați, care vorbesc în altă limbă, sunt alături de adevăr.“

Eu las responsabilitatea concluziilor sale pe seama Dr. MacGraw, dar eu nu le infirm. Cercetări în Europa au ajuns la aceeași concluzie. Este un domeniu de cercetare în care până acum eu nu am avut acces. Nu pot nici să infirm și nici să confirm, că vorbirea în altă limbă, așa cum spune MacGraw, are 90% origine demonică. Ceea ce eu dimpotrivă afirm cu Biblia în mână, este că ea este 100% falsă.

Trasul sforii

Acum mă adresez ție, fratele meu. Vrem împreună să tragem de sfoară. Tu vrei să mă tragi de partea cealaltă a liniei de delimitare, ca eu să spun, ceea ce prefer să nu spun. Cu trei smucituri puternice vrei să mă tragi în teritoriul tău:

1. Dacă nu este de la Dumnezeu, atunci este de la diavolul.
2. Tu vrei să argumentezi suplimentar cu Iacov 3,11, unde se vorbește despre folosirea limbii: »Oare din aceeași vână a izvorului țâșnește și apă dulce și apă amară?«
3. Cu o logică irezistibilă vrei să dirijezi direct spre singura concluzie posibilă: aceia, prin care vorbește satan, nu pot aparține lui Hristos. Hristos și Belial (2 Corinteni 6,15) nu pot locui în aceeași viață. Corect: 1000°C pentru veșnicie!

Un moment, dragul meu. Cu astfel de argumente te expui marelui pericol de a te afla tu însuși pe banca acuzaților. Căci și tu lauzi același Dumnezeu, care printr-o jertfă așa de mare te-a salvat de la pierzarea îngrozitoare. Și aceleași buze, care în timpul serviciului divin se deschid ca un izvor de apă vie, după serviciul divin se deschid ca un izvor de apă amară, ca să calomniezi pe aproapele tău, pe colegul tău, sau lucrarea, pe care Dumnezeu i-a încredințat-o. Spui tu, este un duh rău, care vorbește în altă limbă prin gura fratelui tău penticostal? Probabil ai dreptate. Dar cine îți umple gura, când atribui subordonatului tău porunci neplăcute sau față de partenerul tău de căsnicie te învâluie într-o tăcere tot așa de neplăcută, când dezonoarezi pe fratele tău sau îi pui pe cap „adevăruri“, în loc să-i speli picioarele? Căci dacă auzi pe unii creștini în timpul

săptămânii, te întrebi dacă duminica ei pot cânta altceva decât aria de calomniere a bărbierului din Sevilla. Recunoaște totuși, că și izvorul tău este uneori dulce, alteori amar și că această amărăciune nu vine de la Dumnezeu.

Cine este vinovat?

Eu merg chiar mai departe și te întreb, dacă tu nu ai înțeles în ce măsură ești vinovat de alunecarea acestor frați din biserică, care caută aceste așa-zise semne? Am fost odată la un cizmar, ca să cumpăr o pereche nouă de pantofi. Când el a văzut pantofii mei vechi cu care eram încălțat, el a folosit o expresie pe care n-am s-o uit niciodată: „Aceștia sunt foarte obosiți!” Desigur, ei stau în adevăr, dar cât de mult s-au uzat. Prospețimea, spontaneitatea frățească – toate au o barbă albă, lungă, chiar și dragostea a obosit. Nu uita niciodată, că oamenii preferă o rătăcire caldă în locul adevărului rece. Prea des adevărul, la care tu ții cu strășnicie, nu este decât ortodoxie rece. Sufletele nu se încălzesc lângă un aisberg. Și cu atât mai puțin într-o ladă frigorifică. O sobă de lemne veche, care scoate fum și pocnește, va împrăștia mai multă căldură, comoditate și bucurie decât o instalație modernă și ecologică, care este exploatată numai un sfert din capacitatea ei. Lucrarea lui Dumnezeu nu se dă mulțumită cu starea de căldicel. Căci așa nu se pocăiesc suflete. Viața creștină trebuie trăită din toată inima. Duhul Sfânt ne-a fost dat ca o viață din belșug, și nu pentru ceva mai puțin. Și iată, acolo unde este prezentă această viață a Duhului, și unde curg râuri de apă vie, acolo credincioșii nu sunt în pericol să cadă în cablul de remorcare al experiențelor false, care este oferit ca antidot pentru orice rău al bisericii.

»Este scris«

Încet ajung la sfârșitul cărții mele. Ea a fost scrisă în primul rând pentru tine, frate din afara mișcării pentecostale. Nu pentru alții. Ei se vor lăsa tot așa de puțin convinși în privința aceasta de rătăcirea lor, după cum martorii lui Iehova nu primesc adevărul cu privire la dumnezeirea lui Isus Hristos – chiar dacă ea este dovedită pe baza Scripturii. Mai mult ca oricând eu sunt de părerea ta. Am recunoscut corectitudinea învățăturii tale și curăția doctrinei tale. Recomandă această carte tuturor care ajung în nesiguranță prin cântecul sirenelor carismatice. Eu mi-am deschis urechile melodiilor lor. Mulțumită harului lui Dumnezeu, ajutorului Duhului și luminii Cuvântului am putut să scap de cursele lor. Tu ai citit acum această carte. Mai citește-o încă o dată și studiază sistematic adevărurile expuse în ea și rătăcirile care au fost descoperite prin ea. Chestionarul, cu care se încheie cartea, îți va ajuta să dai răspuns aceluia care cer socoteală cu privire la credința ta (1 Petru 3,15).

Echipat bine pentru orice lucrare bună, vei fi un împreună-lucrător al lui Dumnezeu, care răspândește nefalsificat Cuvântul adevărului (2 Timotei 2,15). Condu neobosit înapoi la Scriptură pe toți cei care se abat de la ea ca să se dedice experiențelor, care numai după nume sunt biblice. Amintește-le că satan la ispitirea Domnului nostru în pustie de trei ori l-a propus experiențe, și la toate cele trei ispitiri Isus a răspuns: »Este scris.« (Matei 4,7) Dacă împotrivorul – ca să ne poată mai bine înșela – spune: „Este scris”; noi trebuie să-i răspundem: „Este de asemenea scris.” După modelul divin noi trebuie să îndrăznim să răspundem aceluia care stau ca drapelele în furtuna doctrinei, orientându-se după cum bate vântul, și care stau cu plăcere în vânt, așa cum El a răspuns femeii samaritence: »Voi vă închinați la ce nu cunoașteți« (Ioan 4,22). Trebuie să-i întâmpinăm cu hotărâre. Noi trebuie să luptăm pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna (Iuda 3), și să urmăm exemplul Domnului, spunându-le cu dragoste și în adevăr: »Vă rătăciți, pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu« (Matei 22,29).

Chestionar

1. Vorbirea în alte limbi se adresează oamenilor sau lui Dumnezeu?
2. Când s-a vorbit pentru prima dată în alte limbi?
3. Conținutul vorbirei în alte limbi este ideea unei sentințe?
4. Ce înseamnă botezul cu foc?
5. Se putea vorbi în alte limbi, fără interpretarea acestora?
6. Vorbirea în alte limbi și celibatul sunt recomandate.
7. Era vorbirea în alte limbi limba îngerilor?
8. Sunt două feluri de vorbire în alte limbi?
9. Era vorbirea în alte limbi un semn pentru credincioși?
10. De ce nu s-a înțeles vorbirea în alte limbi?
11. Pentru cine era vorbirea în alte limbi un semn?
12. Care era scopul vorbirii în alte limbi?
13. Ce trebuie să se înțeleagă, dacă ceea ce se spune prin vorbirea în alte limbi este adevărat?
14. Cum trebuie să considerăm înșelătoria și falsificarea în privința aceasta?
15. A încetat vorbirea în alte limbi, și dacă da, când a încetat?
16. Ce vrea să exprime fraza: »Când va fi venit ce este desăvârșit«?
17. Zidește sufletește vorbirea în alte limbi pe aceia care o practică?
18. Unde să se practice vorbirea în alte limbi?
19. De ce a spus Pavel: »Nu interziceți vorbirea în alte limbi«?
20. Este vorbirea în alte limbi din zilele noastre o dovadă a autenticității ei?
21. Au încetat celelalte carisma?
22. Să se vorbească în alte limbi la sine acasă?
23. Se poate verifica vorbirea în alte limbi din zilele noastre?
24. Ce valoare au „experiențele”?
25. A vorbit Isus Hristos în alte limbi?